

## CHƯƠNG 19

### THUẬT DỊCH DUNG

Cầm Cung Thành bắt đầu ngờ vực quyết định của mình, lần này ông ta sai lầm, cho dù có sống còn cũng không có hy vọng gì nữa.

Tuổi của ông ta đã quá lớn, không còn có thời gian để làm lại tất cả từ đầu.

Hành động lần này có quá gấp gáp không ? Có bao nhiêu hy vọng thành công ?

Vừa nghĩ tới đó, ý nghĩ của ông ta trở nên rối bời, không biết bao lâu mới bình tĩnh trở lại.

Chợt ông ta thở dài, cầm lấy chén rượu đặt trên cái bàn bên cạnh, ngửa cổ uống một hơi, cùng lúc tay trái đặt chén rượu xuống, tay phải của ông ta đã có thêm một thanh đao.

Một thanh đao dài chỉ có bảy tấc, rộng bằng ngón tay cái, nhìn như một tờ giấy mỏng, thân đao trong veo xanh biếc, đẹp đẽ mà kỳ dị.

Ông ta đưa tay lên, lật lật lưỡi đao trước mặt, xoe tay ra chùm môi thổi nhẹ, thanh đao xoay vòng vòng trong bàn tay ông ta như một cái chong chóng làm bằng giấy.

Thanh đao màu xanh biếc càng xoay càng nhanh, cuối cùng hóa thành một vòng tròn sáng xoay mãi trên tay ông ta.

Trong mắt ông ta lúc ấy cũng mờ mờ tượng tượng như có ánh sáng xanh bắn ra, vòng sáng trên tay tắt ngấm, biến thành một thanh đao.

Ánh mắt của ông ta cũng đồng thời như ánh đao bắn về phía tấm rèm ngọc, lạnh lùng cất tiếng:

"Vào đi !"

Tiếng rèm ngọc lập tức khua vang, Ngọc Diệp bước vào.

Cầm Cung Thành vừa bước tới vừa nói:

"Tỳ Bà vẫn đang thổi sáo như dự răn, bắt Tiên Tiên uốn éo không ngừng !"

Cầm Cung Thành hững hờ nói:

"Có rất nhiều nữ nhân phải gọi là người đẹp răn rết phải không ?"

Ngọc Diệp nói:

"Chắc Tỳ Bà đủ sức khống chế Tiên Tiên hoàn toàn rồi, nhưng lại có vẻ nóng ruột".

Cầm Cung Thành "ờ" một tiếng, Ngọc Diệp nói tiếp:

"Tổ Tùng đã say lã ra rồi, nằm như một người chết".

" Rượu ngon tất nhiên cũng là rượu mạnh, uống như điên như thế không say lẫn ra mới là lạ", Cẩm Cung Thành cười cười "Người tới để nói cho ta biết chuyện ấy à ?"

" Không phải...", Ngọc Diệp cắn môi "Ta nghĩ rằng lẽ ra người phải biết ta tới đây làm gì rồi".

Cẩm Cung Thành cười nói:

" Vì hiện tại ta vẫn còn là Ma Vương".

Ngọc Diệp nói:

" Đó đâu phải là nguyên nhân chủ yếu khiến ta theo người !"

Cẩm Cung Thành chăm chú nhìn Ngọc Diệp một lúc lâu mới nói:

" Thật là người không tin ta chút nào sao ?"

" Chẳng riêng gì ta mà cả Tổ Tông cũng vậy, chỗ khác nhau chỉ là y hoàn toàn là một thằng điên, còn ta vẫn còn có một chút lý trí".

Cẩm Cung Thành cười cười:

" Một người mà không có mấy phần điên khùng đã không suốt ngày đào bới dưới đất", ngừng một lúc lại nói "Thật ra các người không cần phải sợ y".

" Nhưng ai mà chịu được ánh mắt mờ đục của hắn".

" Y chỉ nhìn thế thôi, không làm được gì đâu", Cẩm Cung Thành lại cười cười "Chẳng lẽ người không nhận ra rằng sau khi thành công thì giới lắm y cũng chỉ được phong một chức Thái giám à ?"

Ngọc Diệp hững hờ nói:

" Người thật là một người trời sinh ra để làm vua".

" Đó chắc là vì những người trung thành nhất với quả nhân đều là Thái giám, không thể làm ăn gì được".

Ngọc Diệp chợt hỏi:

" Còn người có làm ăn gì được không ?"

Cẩm Cung Thành cười lớn:

" Nếu không được, đã không muốn làm hoàng đế".

Ngọc Diệp lại hỏi:

" Người thấy ta ra sao ?"

Cẩm Cung Thành đáp:

" Đẹp lắm".

Ngọc Diệp nói:

" Người chưa có hoàng hậu, ta...có thể giúp người..."

Cẩm Cung Thành chép miệng:

" Ngọc Diệp, người thật làm khó cho quả nhân quá".

Ngọc Diệp nói:

" Lẽ ra người phải biết chuyện này có nhiều hy vọng thành công hay không ?"

Cầm Cung Thành cười nói:  
" Muốn biết rõ, quả nhân còn phải suy nghĩ thêm một lúc nữa".  
Ngọc Diệp lắc đầu:  
" Người có biết cho đến nay ta phục người nhất hai chuyện gì không ?"  
Cầm Cung Thành nói:  
" Thứ nhất, dĩ nhiên là về ma thuật thiên hạ vô song của ta".  
Ngọc Diệp nói:  
" Thứ hai, chính là bản lĩnh nói dối của người".  
Cầm Cung Thành thở dài nói:  
" Chỉ một câu ấy cũng đủ cho quả nhân chu di chín họ của người rồi".  
Ngọc Diệp cười vang.  
Cầm Cung Thành than:  
" Tiếc rằng người chỉ là một con người".  
Ngọc Diệp không cười nữa, nói dần từng tiếng:  
" Chỉ cần người đáp ứng yêu cầu của ta, thì bất kể người muốn gì ta cũng đáp ứng".  
Cầm Cung Thành lại cười nói:  
" Trời xanh có lúc rất không công bằng, nữ nhân chỉ lấy thân thể cũng đủ đòi được những gì họ cần thiết".  
" Người ưng thuận phải không ?"  
Cầm Cung Thành không đáp, giờ thanh đao màu xanh biếc lên nói:  
" Người muốn thanh đao này à ?"  
Ngọc Diệp không phủ nhận, quả quyết gật đầu, Cầm Cung Thành nói tiếp:  
" Thanh đao này tuy quý giá, nhưng hoàn toàn không phải là thiên hạ vô song".  
Ngọc Diệp nói:  
" Chỉ cần người nói cho ta biết, thế nào ta cũng tìm được người thợ đã chế ra thanh đao này".  
Cầm Cung Thành nói:  
" Có được một thanh đao tốt dĩ nhiên quá hay, vì người thợ muốn làm cho khéo, trước hết phải có dụng cụ tốt".  
Ngọc Diệp nói:  
" Cái đó dĩ nhiên..."  
Cầm Cung Thành giờ đao ngắt lời:  
" Thật ra đây chỉ là một thanh đao bình thường, muốn biến thành một thanh ma đao còn phải có một đôi tay ma, muốn có được một đôi tay ma thì lại phải hiểu được ma thuật".  
" Ta tới đây chính là muốn học ma thuật".  
Cầm Cung Thành cười hỏi:

"Người quyết định chưa ? Bất kể là ta đưa ra điều kiện gì à ?"

Ngọc Diệp cắn môi "Quyết định rồi".

Cầm Cung Thành thân nhiên đứng dậy nói:

"Đi theo ta", rồi từ từ bước xuống bậc sau cái bực.

Ngọc Diệp ánh mắt chiếu lên mái tóc trắng như bạc của Cầm Cung Thành, hiện ra một vẻ vô cùng đáng sợ, nhưng chỉ trong chớp mắt lại cất bước đi theo Cầm Cung Thành.

Cầm Cung Thành không hề quay đầu, mừng tượng sau lưng có mặt, lại mừng tượng không chút quan tâm.

ooo

Phía sau tòa điện nhỏ là phòng ngủ của Cầm Cung Thành, cũng cực kỳ hoa lệ, có phong thái đế vương.

Cầm Cung Thành ngồi xuống chiếc ghế ngự xong, ánh mắt chiếu lên người Ngọc Diệp, câu nói đầu tiên thốt ra là "Cởi quần áo ra".

Tuy Ngọc Diệp đã nghĩ tới chuyện này, nhưng vẫn thoáng sững sờ, cũng chẳng do dự gì cởi hết quần áo, không để lại chút gì.

Tám thân đầy đặn trắng muốt của nàng hoàn toàn phơi bày trước mắt Cầm Cung Thành, tuy chẳng có cử động nào khác, nhưng cũng đầy vẻ gợi cảm.

Trên mặt nàng cũng chẳng lộ vẻ gì, trông như một pho tượng, chỉ chờ Cầm Cung Thành ra lệnh.

Cầm Cung Thành nhìn tám thân trần truồng của Ngọc Diệp không hề chớp mắt, hàm râu như rung lên, lập tức nói "Lại đây..."

Ngọc Diệp lập tức bước tới, nhưng Cầm Cung Thành lại hạ một mệnh lệnh hoàn toàn bất ngờ đối với nàng:

"Quỳ xuống..."

Nhưng nàng vẫn quỳ xuống đất, Cầm Cung Thành cất tiếng cười, song không hề có chút ý tứ nào là dâm tà.

Ngọc Diệp nhìn nhìn Cầm Cung Thành, không nói tiếng nào bất kể Cầm Cung Thành bắt nàng làm gì, nàng cũng đã sẵn sàng để làm theo.

Cầm Cung Thành cười một lúc mới nói:

"Quả nhân nhìn không lầm, người thật là một giống đàn bà !"

"Sao lại là một giống ?", Ngọc Diệp lạnh lùng hỏi lại.

Cầm Cung Thành nói:

"Để đạt được mục đích, không lựa thủ đoạn, sẵn sàng hy sinh tất cả không tiếc".

Dừng lại một lúc lại nói:

"Thượng Tam thư tuy không kém, nhưng so với người vẫn còn một khoảng cách rất xa.

Ngọc Diệp ngẩng phát đầu:

"Bà ta cũng quá già rồi".

"Đúng thế...", Cẩm Cung Thành cười cười "Cho nên trước nay quả nhân vẫn không có ý thu bà ta làm đồ đệ".

Ngọc Diệp sững sốt, Cẩm Cung Thành cười nói tiếp:

"Không phải chỉ do bà ta quá già, mà còn vì bà ta thiếu mất tính cách ma quái của người, không có tính cách này làm sao học được mà thuật?"

Ngọc Diệp trong lòng rung động, buột miệng:

"Sự phụ ở trên, xin nhận một lạy của đệ tử", lập tức lạy luôn ba lạy.

Cẩm Cung Thành cười rồi, nhận ba lạy của Ngọc Diệp.

Đó thật là một quang cảnh rất quái dị, nếu có ai nhìn thấy chắc chắn sẽ cho rằng họ đều đã phát điên".

Cẩm Cung Thành thần thái cũng có vẻ điên cuồng, thu tiếng cười lại ngồi im một lúc, nói:

"Người đứng lên đi".

Lúc Ngọc Diệp đứng lên, Cẩm Cung Thành cũng đồng thời đứng lên đi vòng quanh Ngọc Diệp, vừa đi vừa hỏi:

"Người biết gì về thuật dịch dung không?"

"Biết được một chút", Ngọc Diệp không động đậy, mắt nhìn thẳng.

Cẩm Cung Thành chậm rãi nói:

"Tất cả các lối dịch dung lẽ ra phải gọi là thuật cải trang, tóc giả, râu giả, thay đổi y phục, đem một người biến thành một người khác. Cái gọi là thuật dịch dung ấy chỉ là trò đùa của trẻ con, cũng chỉ là một kỹ thuật hạng bét".

Ngọc Diệp hỏi:

"Thuật dịch dung của chúng ta thì sao?"

"Chắc chắn là kỹ thuật cao nhất hiện tại, sau khi dịch dung rồi, bản thân cũng lập tức biến mất, khó nhọc một lần mà yên ổn mãi mãi, chẳng có gì phiền phức, bất cứ lúc nào cũng có thể sinh hoạt bình thường, mà còn có thể chưa đẹp làm cho đẹp ra, đây dĩ nhiên là điều quan trọng".

Ngọc Diệp hoàn toàn đồng ý.

Cẩm Cung Thành lại nói tiếp:

"Mắt quá nhỏ hay mũi quá thấp, miệng quá rộng biến thành mắt to, mũi cao, miệng nhỏ đối với thuật dịch dung của chúng ta cơ bản không có gì khó khăn, thậm chí chúng ta còn có thể biến rất nhiều người có diện mạo khác nhau thành hoàn toàn giống nhau, hay nói khác đi, có thể biến một người trở thành có hàng ngàn bộ mặt".

"Cũng như đám Tư Mã Tiên Tiên..."

" Đúng thế", Cẩm Cung Thành hỏi tiếp "Người có biết như thế là thế nào không ?"

" Đệ tử đang chờ sư phụ chỉ giáo".

" Mọi người tương mạo vốn không như nhau, có thể nói thịt xương cũng đều khác nhau, nếu muốn thay đổi dung mạo, trước tiên phải thay đổi xương thịt, trong đó dĩ nhiên thay xương phiền phức nhất, muốn gọt cho xương mỏng đi hay đắp cho dày thêm, phải chọn chỗ thích hợp rạch thịt da ra, nếu không cẩn thận thì công lao vứt bỏ hết, nếu về xương mà không khác nhau nhiều thì chuyện rất đơn giản".

" Lúc ấy chỉ cần thay đổi về ngoài".

" Đúng thế", Cẩm Cung Thành tiếp "Chuyện gầy hay béo có thể dùng thức ăn mà điều tiết, chẳng hạn như người, nếu không cho vận động mà cho ăn thức ăn bổ béo mãi thì biến người thanh vóc dáng như Tổ Tùng thật chẳng khó gì, ngược lại, nếu đem nhốt Tổ Tùng lại, mỗi ngày chỉ cho y ăn một bữa, thì y cũng sẽ bớt tròn ngay".

Ngọc Diệp cười cười, Cẩm Cung Thành cũng cười cười:

" Lòng tóc đều có thể thay đổi tùy ý, khuôn mặt cũng có thể lợi dụng theo cơ thịt và da mà rạch cắt may vá cho phù hợp, muốn nâng cao sống mũi chỉ cần thêm một thứ vào bên trong, nét miệng cũng có thể sửa sang bằng kỹ thuật cắt may, răng lợi thì số lượng vị trí đều có ảnh hưởng tới khuôn mặt", xoay tay vỗ vào cổ Ngọc Diệp "Đến như giọng nói đều ít nhiều chịu ảnh hưởng của cơ bắp, hai cái xương mềm trong cổ họng ảnh hưởng càng lớn, nhưng nếu không thật cần thiết thì không nên thay đổi".

" Vì sao thế ?" Ngọc Diệp về chuyện gì cũng muốn biết rõ.

" Đến nay thì kỹ thuật ấy chưa thành công, thay đổi thì cũng thay đổi được, nhưng phần lớn đều trở thành rất khó nghe".

" Nghe sư phụ nói thế này thì cũng không khó lắm".

Cẩm Cung Thành cười nói:

" Vì đây chỉ là lời căn bản, còn phải có thực tế nữa, phải chịu khổ, phải có kinh nghiệm, lại phải linh hoạt, mà nếu có bậc danh sư chỉ dạy, dĩ nhiên mới có thể làm một nửa mà thành công gấp đôi".

Ngọc Diệp nói:

" Sư phụ có thể hoãn chuyện kia lại cho đệ tử có thời gian học hỏi thêm không ?"

Cẩm Cung Thành lắc đầu, Ngọc Diệp chột thờ dài.

" Người đừng có than thở", Cẩm Cung Thành cười cười "Từ đó đến nay, sư phụ thu hoạch được gì đều có ghi chép rõ lại, lại thêm một quyển ghi chép bí quyết của sư tổ, có chú giải của sư phụ còn ba giờ nữa là đủ rồi".

" Chỉ sợ đệ tử đầu óc ngu xuẩn..."

" Dường như số nữ nhân thông minh như ngươi không có nhiều đâu", Cẩm Cung Thành ngồi xuống "Lúc sư phụ học kỹ thuật này đã hơn bốn mươi tuổi, có được thành tựu như hôm nay hoàn toàn là do chịu cực khổ, ngươi còn trẻ tuổi, thành tựu trong tương lai e còn cao hơn sư phụ nhiều".

Ngọc Diệp nói:

" Mong là được như thế".

Cẩm Cung Thành nói tiếp:

" Sư phụ đem chia mọi người thanh ba trăm sáu mươi loại, vốn định chuẩn bị chọn mỗi loại tìm lấy vài người, dạy võ công mà cũng để tùy thời thay đổi thành người khác, đồng thời sai phải luôn, điều tâm nguyện ấy xem ra phải để người hoàn thành".

Ngọc Diệp hỏi luôn:

" Sư phụ còn muốn đệ tử làm điều gì khác, chỉ cần dặn bảo..."

Cẩm Cung Thành cười ngắt lời:

" Ngươi thích làm chuyện gì thì làm, sư phụ hoàn toàn tin tưởng, bất kể ngươi làm chuyện gì cũng không tới nỗi làm sư phụ quá thất vọng.

Ngọc Diệp cười, nụ cười khiến người ta không lạnh mà run.

Cẩm Cung Thành nhìn thấy cũng rung mình một cái, trên mặt hiện ra vẻ an ủi, ông ta biết rằng lần này đã tìm được đúng kẻ truyền nhân.

Nếu Ngọc Diệp hoàn toàn thành công, lúc ấy thiên hạ sẽ bắt đầu náo loạn. Vừa nghĩ tới đó, Cẩm Cung Thành càng không kìm được tiếng cười trong lòng, ông ta quả là danh tiếng xứng với thực tài, đúng là một Ma Vương, còn Ngọc Diệp cũng không còn phải nghi ngờ, là một ma nữ trời sinh ra, sợ dĩ họ trở thành thầy trò, dĩ nhiên là vì có cùng một tính cách ma quái.

Cẩm Cung Thành cười nói:

" Bắt đầu từ bây giờ, ngươi phải xem một mạch mười ba quyển sách, sư phụ cũng không ngừng giảng giải, có chỗ nào chưa hiểu rõ thì trong vòng ba giờ ngươi cứ hỏi, sau đó ngươi chuẩn bị rời khỏi nơi này, chọn lấy nơi nào ngươi thấy thích hợp, đem thuật dịch dung này phát triển ra..."

Ngọc Diệp nói:

" Còn chuyện ở đây..."

" Đã không còn dính líu gì tới ngươi nữa".

" Rốt lại sư phụ nắm được bao nhiêu phần thành công ?"

" Không có phần nào", Cẩm Cung Thành thân nhiên đáp như vậy, đây mới là câu nói từ đáy lòng ông ta".

" Vậy sao sư phụ không rời khỏi đây, chờ ngày khác lại..."

" Chuyện này để lâu quá rồi, nếu lại để lâu thêm nữa thì chẳng còn thú vị gì", Cẩm Cung Thành thở dài một tiếng, trong chớp mắt ấy ông ta như già đi mười tuổi.

Ngọc Diệp không nói tiếng nào, Cẩm Cung Thành kể đó lấy trong lưng ra mười ba chiếc chìa khóa, nói:

"Trên chùm chìa khóa này có đánh số, ngươi cầm lấy, qua bên kia tìm trên vách từ trái qua phải, từ trên xuống dưới, chỗ tra chìa vào là trên rốn của mười ba hình Thiên ma nữ".

Ngọc Diệp đón lấy chùm chìa khóa, Cẩm Cung Thành lại nói:

"Mười ba quyển sách đều ở phía trong cửa thoát bí mật, đi đi..."

Ngọc Diệp vâng dạ bước đi, tấm thân nàng chuyển động càng thêm gọi cảm.

Cẩm Cung Thành đưa mắt nhìn theo, trong ánh mắt không hề có chút ý dâm tà, trong lòng ông ta lúc này chỉ nghĩ tới việc đem toàn bộ ma thuật truyền lại cho Ngọc Diệp, để Ngọc Diệp lấy đó làm loạn thiên hạ.

Chuyện này đối với ông ta còn quan trọng hơn chuyện làm hoàng đế.

Cũng có thể vì đối với chuyện làm hoàng đế ông ta đã hoàn toàn tuyệt vọng, nhưng ông ta vẫn cứ phải làm.

Đó cũng là mong ước lớn nhất trong đời ông ta, chỉ vì còn có một chút hy vọng, ông ta mới sống được đến nay.

ooo

Màn đêm đã phủ xuống, đèn đuốc đã thấp sáng, đường địa đạo cũng được ánh đèn soi rõ.

Đường địa đạo dài gần một dặm, từ cung điện trong mật thất của Cẩm Cung Thành thông thẳng tới phủ đệ của Bạch Ngọc Lâu, chỗ ra vốn quyết định là trong vườn hoa ở hậu viện, đến lúc ấy lại nối dài thêm vài trượng, biến thành ở phía dưới tòa tiểu lâu chỗ ở của Bạch Băng.

Địa đạo nằm cách xa mặt đất bốn trượng, vì sự an toàn mà cũng vì để tránh chuyện tiếng đào bới làm kinh động người trên mặt đất.

Tiếng ồn ào trên mặt đất dĩ nhiên không truyền tới được địa đạo, nên toàn bộ đường địa đạo yên ắng vô cùng, sự yên ắng gần với cái chết.

Cẩm Cung Thành cũng có cảm giác như tiến tới cõi u minh.

Ông ta nghe rõ tiếng bước chân của mình, thậm chí nghe cả tiếng tim đập rất kỳ lạ.

Địa đạo có thể chứa được bốn người cùng sánh vai mà đi, nhưng Tô Tùng vẫn đi trước Cẩm Cung Thành, tay cầm đuốc dẫn đường.

Cẩm Cung Thành chấp tay thản nhiên bước tới, dáng vẻ bình tĩnh phi thường, tâm tình cũng vậy.

Dưới địa đạo cách vài trượng lại đặt một ngọn Trường minh đăng nhưng đều không thắp, đây chủ yếu là vì hiện tại địa đạo chỉ có một đường ra vào, thắp nhiều đèn quá sẽ làm ngạt thở.

Cầm Cung Thành đang đi chợt nói:

" Chuyện gì người cũng tính cả rồi, khó thật đây !"

Ông ta nói tới chuyện thấp đèn, Tổ Tùng dĩ nhiên cũng hiểu, cười nói ngay:

" Đường địa đạo này đi không thoải mái, người thấy chưa tròn vẹn lắm phải không ?"

Cầm Cung Thành lặng lẽ cười nói:

" Không đâu, quả nhân nhiều nhất cũng chỉ đi trong địa đạo này một lần, thoải mái hay không đều không để ý".

" Ta thì ngày nào cũng phải lom khom trong địa đạo này vài giờ, nếu không được thoải mái thì cũng chưa tròn vẹn đối với chính mình".

Cầm Cung Thành nói:

" Xưa nay người là một kẻ không thích làm vừa lòng người khác".

" Cũng có lúc ngoại lệ chứ". Tổ Tùng thở dài một hơi "Nhu lần này chẳng hạn, đến hiện tại, ta vẫn không phát hiện ra có chỗ nào quá tệ".

Cầm Cung Thành chăm chú nhìn Tổ Tùng:

" Lần này khác hẳn với những việc người đã làm trước đây mà"

" Đúng thế", Tổ Tùng cười cười "Trước đây bất kể là làm chuyện gì ta cũng phải tính toán lợi ích trước rồi mới bắt tay vào".

" Lần này mà người thành công thì lợi ích còn nhiều hơn tất cả mọi chuyện người làm trước nay, cũng không biết là bao nhiêu mà kể".

" Còn ngược lại, nếu thất bại, thì không những không được gì, mà nhất định còn phải bù thêm cả tính mạng".

" Đây là đánh bạc mà".

Tổ Tùng không phản đối:

" Chỉ có đánh bạc mới có kết quả như thế ?"

" Đây có lẽ đã là cơ hội cuối cùng, hiện tại người muốn rút lui cũng còn kịp", Cầm Cung Thành làm như vô tình nói.

Tổ Tùng chợt hỏi:

" Theo người thì ta có rút lui hay không ?"

" Không", Cầm Cung Thành quả quyết.

Tổ Tùng thở dài lẩm bầm:

" Có thể nhà người không tin, chứ ta hoàn toàn không phải là một con bạc, thậm chí đến nay cũng chưa bước vào sòng bạc lần nào".

" Thật ra mỗi người sinh ra đã ít nhiều mang tính cách của một con bạc".

" Chắc thế, nếu không ta đã không đánh ván bạc nguy hiểm này", Tổ Tùng ngừng một chút, lại hỏi "Theo người thì chúng ta có hy vọng thành công không, ta chỉ muốn nghe sự thật".

Cầm Cung Thành cất tiếng cười:

" Nếu không có, thì người thấy hiện tại quả nhân còn đi trong địa đạo này để làm gì ?"

Tổ Tùng nói:

" Người đi ở đây, có thể cũng chính vì không có con đường nào khác".

" Bất cứ ai cũng có đường để đi, những con đường ấy đều dẫn tới một con đường".

" Đó là đường chết...", Tổ Tùng cười nhạt "Cũng có thể đây là con đường chết".

Cầm Cung Thành hững hờ nói ngay:

" Người không thể phủ nhận rằng, có một phần hy vọng, cũng là có hy vọng".

" Hy vọng người không nói với ta rằng chuyện này chỉ có một phần hy vọng". Tổ Tùng thở dài một tiếng.

Cầm Cung Thành chỉ cười cười, Tổ Tùng cũng không nói nữa, tiếp tục bước không dừng.

Đi được một đoạn không xa, một âm thanh kỳ quái chọt vang tới, trong cảnh tịch mịch nghe như tiếng ma quỷ kêu gào ở chốn u minh.

" Rắn à ?", Cầm Cung Thành rõ ràng đã nghe thấy.

" Đó là lúc ta đào tới chỗ ấy cuộc phải", Tổ Tùng giờ cao đuốc lên, soi vào một cái hang trên vách địa đạo, một con rắn lớn bảy màu đang cuộn tròn trong đó.

" Sao người không đập chết nó đi ?", Cầm Cung Thành ngạc nhiên.

" Ta y vọng tìm trên thân con rắn này một chút đạo lý làm người". Tổ Tùng trả lời rất kỳ lạ.

" Nói như thế, chắc người đã tìm ra được ít nhiều ?"

Tổ Tùng bước tới gần đưa tay ra một cái, con rắn lớn ngoan ngoãn bò lên tay y rồi chuyển lên người, "Đây là một con rắn độc, nhưng ta đã bẻ hết răng của nó rồi, một con rắn có độc hay không, chỉ cần nhìn vào thân hình của nó là biết, nhưng một người có mang ý nghĩ độc ác hay không, nhìn lên trên mặt lại rất khó biết".

" Cho nên người đáng sợ hơn rắn".

" Nhưng lại chỉ có người sợ rắn, chứ không có người sợ người, trừ phi y biết rằng đó là người đáng sợ".

" Đúng thế", nụ cười của Cầm Cung Thành có vẻ âm hiểm, "Vấn đề chỉ là biết được lúc nào là quá muộn".

" Cho nên rắn còn đáng yêu hơn người", Tổ Tùng vuốt ve con rắn, "Có lúc ta rất muốn biến thành một con rắn".

Cầm Cung Thành "ủa" một tiếng.

Tổ Tùng nói:

" Ít nhất là vào mùa đông hàng năm ta không phải lo lắng gì".

Cầm Cung Thành vuốt râu nói:

"Đó thật ra không phải là vấn đề, chỉ cần mùa hè người ráng kiếm nhiều tiền một chút, thì có thể nằm ngủ suốt mùa đông".

"Đáng tiếc là xưa nay ta vốn quen phung phí", Tổ Tùng thở dài một tiếng "Chỉ cần sống qua được hôm nay thì ta vứt bỏ hết, chẳng tính toán gì cho ngày mai".

Cầm Cung Thành khẽ cười:

"Nói như thế thì đúng là người nên biến thành một con rắn, tiếc là mặc dù ta có một đôi tay ma, một thanh ma đao, nhưng chỉ có thể biến một người thành một người khác chứ không thể biến người thành giống vật".

"Thật rất đáng tiếc", Tổ Tùng lại thở dài.

Con rắn lớn liên tục bò vòng vèo quanh người y, dưới ánh đuốc cũng loang lổ trông rất đáng sợ.

Cầm Cung Thành cũng không nói gì nữa, gã Tổ Tùng này tuy không phải bị điên, nhưng rõ ràng là một thằng khùng.

Cũng chỉ có người khùng mới tham gia vào một kế hoạch như vậy của Cầm Cung Thành.

ooo

Trong hẻm tối màn đêm mờ mịt, ánh đèn chiếu không tới, nếu không có một chút ánh trăng soi đường thì chỉ sợ giờ bàn tay trước mặt cũng không nhìn thấy rõ năm ngón.

Cho dù như vậy, đối với Tư Mã Tiên Tiên cũng chẳng có ảnh hưởng gì, hiện tại bà ta chỉ còn là một cái xác không hồn, hoàn toàn bị tiếng sao chế ngự, hoạt động theo tiếng sao.

Người thổi sáo là Tỳ Bà, dáng vẻ thích thú như một đứa trẻ con được người lớn cho bánh kẹo, mười ngón tay nhảy múa trên ống sáo rất nhanh lẹ, chúm môi thổi ra từng tràng từng tràng âm thanh quái dị.

Tiếng sáo không vang to lắm, nhưng lắng đọng phi thường, nếu nghe từ xa mà không để ý, chắc không nghe thấy gì.

Y vừa bước đi vừa nhảy nhót trước mặt Tư Mã Tiên Tiên, xem ra thì rất nhanh nhẹn, nhưng thật ra chỉ bằng một nửa sự nhanh nhẹn của y lúc bình thường, hai chân y vừa ngắn vừa nhỏ, bình thường đã bước không dài, giờ đây lại càng ngắn ngủn đáng thương, nên Tư Mã Tiên Tiên sau lưng y cũng cử động rất kỳ lạ, thoạt nhìn thấy cứ tưởng như không hề di động, nếu không có làn gió thổi bay tung vạt áo, thì cũng đứng im giống một pho tượng.

Một người thì nhảy nhót liên tục, một người thì đứng yên, một người vô cùng xinh đẹp, một người tuy không xấu xí lắm nhưng lại là một lão nhân có

thân hình như trẻ con, hai người cùng ở một chỗ vốn đã ít nhiều là sự quái dị, đến dáng đi như thế, dĩ nhiên càng thêm phần quái dị.

Trong con hẻm không có ai, nhưng đi hết con hẻm này thì tới gần hậu viện trong phủ đệ của Bạch Ngọc Lâu.

Thời gian so với đã dự tính còn khoảng nửa giờ nữa.

ooo

Trăng lạnh thê lương, đã gần đến nửa đêm, chung quanh đều im lặng.

Trên cổng Bạch phủ hai ngọn đèn lồng treo cao, không có người canh gác, phía trong bức tường cũng hoàn toàn yên lặng.

Tỳ Bà đã không còn múa may nhảy nhót mà như một khúc cây ngồi trên đầu tường dưới ánh trăng, lặng lẽ thối sáo.

Tư Mã Tiên Tiên động tác trở nên mau lẹ, như một làn khói nhẹ vọt lên đáp xuống phía trong bức tường.

Khinh công của bà ta vốn không giỏi lắm, nhưng tiếng sáo và được vật đã kích thích bà ta.

Tỳ Bà nhìn nhìn bà ta vọt qua bức tường mới đứng thẳng lên, thân hình cũng rơi xuống, tay phải quơ một cái, năm ngón tay bấu vào bên trong tường, mượn lực vọt lên cũng vọt qua bức tường.

Tư Mã Tiên Tiên đứng yên trong vườn hoa cạnh tường dưới ánh trăng không hề động đậy, chờ đến khi Tỳ Bà đáp xuống, tiếng sáo trỗi lên mới tiếp tục lướt lên phía trước. Đúng lúc ấy Tỳ Bà cũng buông ống sáo xuống, nói một câu như niệm thần chú:

"Giết chết tất cả những người cản đường, bất kể là ai!"

Tư Mã Tiên Tiên không đáp, nét mặt cũng không thay đổi, lẳng lặng như bóng ma lướt vào hành lang.

Tỳ Bà đưa mắt nhìn theo, trên mặt hiện ra vẻ khoái trá độc ác, ống sáo lại trỗi lên một tiếng hướng về phía Tư Mã Tiên Tiên.

Tư Mã Tiên Tiên lướt tới hành lang, khuôn mặt cứng đờ không biểu lộ vẻ gì, chỉ có đôi mắt đầy vẻ sát cơ.

Trên hành lang cứ cách mười bước lại có một ngọn đèn, không sáng lắm, mờ mờ trong màn sương, như một tấm lưới mỏng tỏa ra nhiều lớp ánh sáng.

Gió thổi qua, tấm lưới mỏng rung rinh trong màn sương, Tư Mã Tiên Tiên thân hình chập chờn trong màn sương mỏng càng giống một hồn ma, khuôn mặt dưới ánh đèn mờ mờ trở thành không chút huyết sắc, trắng bệch một màu. Lướt lên mười trượng, hai người thị vệ từ chỗ ngoặt chợt nhô ra, hai lưỡi đao cùng vung lên chặn đường.

Một người quát ngay "Ai?"

Tư Mã Tiên Tiên không đáp, cũng không dừng bước, một đạo hàn quang trong tay áo đột nhiên bắn ra phóng tới cổ họng người thị vệ cất tiếng quát.

Đó là một thanh nhuyễn kiếm dài ba thước, lại được cánh tay nối dài thêm, Tư Mã Tiên Tiên thân hình tuy còn ở ngoài năm thước, vẫy tay vung kiếm một nhát đã đâm trúng cổ họng người thị vệ. Đâm vào rút ra, "soạt" một tiếng khô khốc, máu bắn tung tóe, người thị vệ ngã lộn dưới đất.

Người thị vệ kia cả giận, vừa vung đao sấn vào, vừa quát lớn:

"Bất thích khách!"

Ba chữ ấy vừa thoát ra khỏi miệng, đầu y đã bay tung lên không, Tư Mã Tiên Tiên lướt tới không một tiếng động, trước khi lưỡi đao chém tới đã vung tay quán thanh nhuyễn kiếm vào cổ người thị vệ. Tuy bà ta đã mất hết thần trí, nhưng võ công vẫn không giảm sút, phản ứng lại có vẻ mau lẹ tàn độc hơn.

Bà ta lại lướt hơn mười trượng về phía trước, chỗ bụi cây rậm rạp đối diện với hành lang đột nhiên xuất hiện một ánh lửa.

Mười ngọn đèn đồng thời sáng bừng lên, ánh sáng đều soi vào mặt Tư Mã Tiên Tiên.

Tư Mã Tiên Tiên bắt giắc khựng lại, cau mày quay mặt đi.

Mười mấy thị vệ theo ánh đèn đổ ra mau lẹ bao vây Tư Mã Tiên Tiên.

Trong đêm khuya đồng thời ngân lên một tràng âm thanh gấp rút, Trương Thiên Hộ tay nắm chặt cái bàn toàn từ bụi cây vọt ra, bay thẳng vào hành lang.

"Tư Mã Tiên Tiên...", Trương Thiên Hộ nhìn thấy rõ ràng, buột miệng kêu lên.

Tư Mã Tiên Tiên cả người lặn kiếm theo tiếng kêu bắn vọt ra tới cạnh Trương Thiên Hộ, trong tiếng quát vang, hai người thị vệ vung đao chém mau ra.

Trương Thiên Hộ buột miệng kêu lên:

"Lui mau".

Câu nói chưa dứt, hai người thị vệ đã trúng kiếm ngã lộn xuống đất, thanh nhuyễn kiếm của Tư Mã Tiên Tiên như con rắn độc phóng vào bụng họ, thần tốc phi thường.

Tư Mã Tiên Tiên thân hình cũng giống con rắn độc ra khỏi hang, thanh nhuyễn kiếm rung lên một cái lại đâm tới một người thị vệ trước mặt, người này vung đao toan đón đỡ, Trương Thiên Hộ đã sấn vào chiếc bàn toàn quét ngang ra, "Keng" một tiếng chặn đứng thanh nhuyễn kiếm.

Một chiêu kiếm này có bảy thức biến hóa, Trương Thiên Hộ chiếc bàn toàn lại xoay mấy vòng, đón đỡ hết toàn bộ.

Tư Mã Tiên Tiên thanh kiếm lại phóng ra đánh tới, nhưng đều bị Trương Thiên Hộ cản lại, thân hình yếu điệu của bà ta đột nhiên bay lên một cây chuối bên cạnh lan can.

Trương Thiên Hộ phản ứng rất mau lẹ, xoay chân bước ngang, chiếc bàn toán quét ngang chặn trước mặt Tư Mã Tiên Tiên.

Tư Mã Tiên Tiên thân hình trên tàu lá chuối xoay chuyển mau lẹ, tàu lá chuối tuy mềm mại nhưng thân hình của bà ta vẫn nhẹ nhàng như một sợi tơ bay lượn trong đêm.

Trương Thiên Hộ cũng đứng trên một tàu lá chuối như thế, liên tiếp đón đỡ bốn mươi chín chiêu kiếm của Tư Mã Tiên Tiên, tàu lá chuối dưới chân bị kiếm chém đứt, ông ta hú khê một tiếng, bay chênh chếch ra, Tư Mã Tiên Tiên cả người lẫn kiếm phóng theo, mau như ánh chớp.

Trương Thiên Hộ lặn một vòng dưới đất, thanh kiếm chém lướt qua áo, thân hình ông ta trườn lên một cái, chiếc bàn toán đập xuống, đã hất thanh kiếm tung ra.

Tư Mã Tiên Tiên nửa người trên xoay một cái, lại quay trở lại, mũi kiếm lại liên tiếp đâm ra mười ba nhát vào cổ họng Trương Thiên Hộ, kiếm sau nối kiếm trước.

Trương Thiên Hộ chiếc bàn toán xoay nhanh, đón đỡ xong mười ba kiếm này, đã bị bức bách phải lui lại nửa trượng.

"Dừng tay!", một tiếng quát như sét lập tức xé không gian vang tới.

Một người mặc áo gấm đội mũ cao từ vườn hoa như cười gió lướt tới, chính là Bạch Ngọc Lâu.

Tư Mã Tiên Tiên nghe tiếng quát chợt khựng lại, Trương Thiên Hộ vốn có thể nhân cơ hội này đánh ngã bà ta, nhưng thấy bà ta dừng lại lại không ra tay. Bạch Ngọc Lâu còn cách một trượng thì dừng lại, đưa mắt nhìn Tư Mã Tiên Tiên một lượt, chợt hỏi:

"Ngươi là ai?"

Tư Mã Tiên Tiên không có phản ứng gì, khuôn mặt vẫn trơ trơ.